

15^e juni

Tre wackra

Wisor.

Den första:

Om en flicka,

genom högfärd bedragen att trampa på tvenne
brödläkor, wid gåendet öfwer en liten dy.

Den andra:

Jag mins bruden som hwilar med kronan i hand.

Den tredje:

Frriet.

Lika swårt det är att fria.

Helsingfors, A. A. Lindfors' tryckeri, 1880.

Säljes i Bokhandeln n:o 41, Unionsgatan.

1. Med sorgfen ton jag sjunga will
Om ett förfärligt under.

Du, som det hör, märk noga till
Och märk det alla stunder.
I Seban by wid Pene strand,
I Pommern, i det Tyska land,
Skall saken wara händer.

2. En fattig bonde bodde der
Och barn han hade många,
Som gjorde honom stort besvär:
Om bröd han nödgas gånga;
Men äldsta dottern af sin far
Samt mor och syston affled tar,
Hon ger sig bort att tjena.

3. Den samma kände icke sig
Se'n hon sig sjelf fick råda
Hon rusad' oförsigtelig
I kropps- och själawäda.
Ty all sin lön hon kunde få
Till prakt och ståt den skulle gå
Och till högärdig lefnad.

4. Husbonden sade: "piga kär
Vät sådant högmod falla,
Betänk af hwad för folk du är:
Hwad kan man dig wäl kalla.
Blir något öfrigt af din lön,
Så gif din far, det är min bön,
Han tigger ju sin föda?"

5. Hon swarte: "jag är ung och skön
Och granna kläder selar.
Hwad will förflå min lilla lön,
Om jag med far min delar?
Som andra skall jag klädde gå,
Gj något tar jag nå'n ifrån;
Men sjelfwer det förtjenar."

6. En tid härefter hände sig,
Att gamle fadren dödde.
Då modren, som sig ömfelig
På täpp och krycka stödde,
Bad dottren, som war temlig rik,
Till grafwen hjelpa fadrens lif,
Som barnslig lit befaller.

7. Hon hade då på fjorton år,
Sig mycket godt förwärfwat,
Om hon med högmodeslynder swär
Guds gåfwor ej förderfwat.
Hon sade: "det går mig ej an,
Begrafwen hur I will och kan,
Men jag mitt mynt ej skingrar."

8. "Jag bör på nästa marknadsdag
Mig nya kläder köpa;
Gj gagnar det mig då att jag
Dertill om lön skall löpa.
Hur jag är klädde hwar man ser;
Stor sak hwad graf man gubben ger,
Gj någon derom sköter."

9. Då hennes fru slikt hårdhet såg,
Hon mera ädelt tänkte;
Barmhertig i sin hela håg,
Hon mat och pengar skänkte,
Hwaraf den arma qwinnan då,
Hugswalad mände genast gå,
Sin döda att begrafwa.

10. Till fadder pigan bjuden blef,
Hon derför sig wäl prydd;
Gaf Gud och dygden skiljobref
Och högmodesanden lydde.
Dess fru gaf henne twenne bröd,
Att ge sin mor, som led stor nöd,
Och sådan hjelp behöfde.

11. När hon ett stycke hade gått
 Och harmligt bröden burit,
 Sin frus barmhertighet försmått,
 På modren häftigt swurit;
 Kom hon der wägen oren war,
 Märk hwad för medel hon då tar,
 Att röda skorna spara.

12. Här fanns ej sten, här fanns ej spång,
 På hwilken hon kund klifwa.
 Gå kring blef wägen allt för lång;
 Ej will hon smutsig blifwa;
 Ty lägger hon de bröden så,
 Att hon på dem kund' torrskodd gå;
 Men hämnaden resan stäckte.

13. Des fötter fastna' genast qwar,
 När hon på brödet träder,
 På benen hon förgäfwes drar;
 Hon bannas, swär och träter;
 Ty, som en stor och jordfast sten,
 Drörlig är, så hennes ben
 I marken war nedfästad.

14. När hon sig säled's straffad ser,
 Beggynner hon att gråta:
 Af jord och himmel hjelp hon ber
 Med bleka kinder wåta.
 Allt folk till kyrkan skulle gå:
 Så fällsam syn de undra på
 Och för hwarann förkunna.

15. Wid slutad gudstjenst folket går
 Att detta under skåda;
 Man ser hwar synderiskan hon står
 Och kan sig intet råda.
 Om hjelp hon tigger hwarje man,
 De bjuda till, men ingen kan
 Des fot från marken föra.

16. De fromma råda henne till
 Att allwar, bättring göra,
 Bekänna synden, ty då will
 Gud arme syndar'n höra.
 Hon ropte då: "jag usla barn
 Har sjelf mig snärt i syndens garn,
 Förtjensten mig nu löna.

17. Guds ord jag aldrig älskat har,
 Hwad presten sagt föraktat,
 Bedröfwat både mor och far,
 Werldslustan estertraktat;
 Guds gäswors misshand war min lust,
 Nu mättas jag med qwal och pust,
 Och sådant allt med rätta.

18. I menniskor, som på mig ser,
 Låt detta eder lära,
 Att man bör Gudi dyrkan ge,
 Föräldrar skall man ära,
 Fly högmod, som en rot till allt
 Som görs emot hwad Gud befallt.
 Bli'n af min ofärd wisa.

19. Knappt kunde hon de sista ord
 Med bruten röst framföra,
 Förrän den eljest fasta jord
 Beggynne sig att röra.
 Hon knäppte sina händer hop
 Och sjönk så neder i den grop,
 Som henne strart betäckte.

20. O menniskor! betänken er,
 Högfärden låten fara!
 Och girigheten som man ser,
 Är och en farlig snara.
 Låt pigans ofärd warna er
 Från synd och stoltthet mer och mer
 Till dygd och gudlig lefnad!

Älfarens sofnad.

Jag minns bruden som hwilar med kronan i hand,
 Dock jag bad men hon flydde sin kos.
 Grymma död du upplöser de skönaste band.
 Och du skonar ej ungdomens ros. ;;

Till de leende stjernor wi ställa vår färd
 Till en wif utaf himlen, så blå!
 O, der skola wi bygga en hydda så säll
 För att bo der för ewigt wi två. ;;

O, deruppe bland stjernornas ewiga glans
 Skall jag wigas med henne en gång
 Som här nere på jorden för mig endast fanns
 I min dröm, i min slumrande säng. ;;

Ät hur hjertligt, att falla till skaparens barn,
 Der förlåtelse bringas till tröst;
 Der den Ewige säger din engel är hon,
 Och din kärlek är wid hennes bröst. ;;

O, Australia jag fallar den nattliga wind,
 Kring min hydda den brusar så wild?
 Ät, hur länge skall saknaden blekna min kind?
 Skall jag teckna din himmelska bild? ;;

O, då greps jag af längtan att komma dit ut
 Till den ewiga kärlekens ö,
 O, der skola wi bygga en hydda så säll,
 För att bo der för ewigt och dö. ;;

Frieriet.

1. Lika swårt det är att fria,
 Som det lätt att älska är.
 Långa år jag i Maria
 Warit blygt men dödbligt kär;
 All ting annat, utom detta,
 Hade re'n jag henne sagt.

Att i ord min känsla sätta,
 Stod omöjligt i min makt.

2. Men en qväll jag hastigt sade:
 "Det i morgon prompt skall se,"
 Som en hjelte jag mig lade,
 Som Pultron jag waktade.
 Darrande i alla leder,
 Swor jag dock att vara man,
 Och jag gick i salen neder,
 Der jag henne ensam fann.

3. Flidan wardt så röd om kinden,
 Ett "god morgon!" mot mig slang,
 Och så snabb som hwirvelwinden,
 Jag till hennes sida sprang.
 Tog des händer, ömt dem tryckte,
 Och i sköna ögat såg,
 Och, wid Gud! jag nästan tyckte
 Att uppmuntran deri låg.

4. Och jag stannade: "jag borde . . .
 Wille . . . säga dig, Mari . . .
 Om jag bara wiste . . . torde" . . .
 Men nu war mitt mod förbi.
 Bästa du, hwad kan det vara?
 Frågte hon och mildt hon log.
 "Nej! jag kan det ej förklara", —
 Sabe jag — en sud hon drog.

5. Handen tog hon straxt tillbaka
 Och gick bort, helt misflynt se'n.
 Nu jag ropte: "blif min mafa!"
 Men då war hon ute re'n:
 "Nej!" — jag sade — "morgonstunden
 Duger ej för frieri.
 Om den och bär guld i munnen,
 Vär det inga ord deri."

6. Middag kom. Med kinden lutad
 Smot handen flidan satt.
 Och nu kom jag fast beslutad. —
 Wid min åsyn till hon spratt,

Säg på mig och sade stilla:
 Ad! min vän, hwad fattas dig?
 Om det händt dig något illa,
 Då förtro det tryggt åt mig.

7. "Tro mig — ad, Maria lilla!
 Detta är just hwad jag will.
 Ja, det händt mig något . . . illa."
 Åter teg, försagd, jag still.
 Store Gud! hwad kan det wara?
 Säg mig det, så är du snäll! —
 "Ad, Mari! jag skall förklara,
 Skall förklara det i qväll.

8. Åter gif hon. Liksom fallen
 Ifrån skarne jag stod.
 Fast hon hjälpte mig på trallen,
 Hade dock jag icke mod.
 "Nej", — jag sade — "middagsstunden
 Duger ej för frieri.
 Om den än bär mat i munnen,
 Har den brist på poesi."

9. Qvällen kom. När stymning wida
 Ifring land och haf sig lagt,
 Flög jag till Marias sida,
 Drifwen af en helig magt.
 Fram utur sin bana tvenne
 Twillingsstjerner syntes gå,
 Och jag hwistade till henne:
 "Låt oss wandra som de två!"

10. Gärdt behöfde jag ej staka
 På den frukt, sour mogen war.
 När jag bönföll: "blif min maia!"
 Fick jag kyskar blott till swar.
 Och jag tänkte: "astonsstunden
 Passar bäst för frieri,
 Ty den namnam ger åt munnen
 Och den lägger ord deri."